

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **P.C.**

oskarżonego z art. 148§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 5 grudnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 czerwca 2016 r.,

sygn. akt IV K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.K – Kancelaria adwokacka w L.– kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złote), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia obrońcy wyznaczonego z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego P.C. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie niniejszych rozważań przypomnieć wypada dwie fundamentalne zasady rządzące postępowaniem kasacyjnym. Po pierwsze skuteczne w tym postępowaniu mogą być tylko te zarzuty postawione przez skarżącego, które

skierowane zostały w stosunku do prawomocnego wyrok sądu odwoławczego kończącego postępowanie – art. 519 k.p.k. Po drugie zaś, Sąd Kasacyjny rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w szerszym zakresie, w praktyce, tylko w sytuacji stwierdzenia zachodzenia bezwzględnych przesłanek odwoławczych – art. 536 k.p.k.

Powyższe przypomnienie było niezbędne w sytuacji, gdy żaden z podniesionych w kasacji zarzutów nie został skierowany przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Odwoławczego, a Sąd Najwyższy nie miał uprawnień do wyjścia poza ich granice wobec nie stwierdzenia zachodzenia przesłanek z art. 439 k.p.k.

W tej sytuacji wypada jedynie stwierdzić, że:

- zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało to miejsca;

- naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej;

- art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed sądem II – instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu,

- art. 424 k.p.k. określa wymogi jakie powinno spełniać uzasadnienie wyroku sporządzone przez sąd I – instancji, nie zaś wymogi uzasadnienia orzeczenia kończącego, wydane przez sąd odwoławczy.

Brak zatem jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w kasacji.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

